

[Lone Dybkjær.]

sker en udvikling. Jeg skal kort tage de vigtigste punkter frem, som gør, at vi går imod atomkraftværker.

For det første er der spørgsmålet om økonomi. Hele den økonomiske udvikling på dette felt er højst usikker. Selv rentabiliteten af atomkraftværker i store lande med langt bedre tekniske, industrielle og økonomiske forudsætninger for atomkraft og store kraftværker er yderst diskutabel. De store værker gør endvidere systemet mere sårbart, og den argumentation omkring reservekapacitet, der her er anvendt, forekommer mig ikke særlig overbevisende.

For Danmarks vedkommende rejser der sig yderligere et problem, nemlig de meget store valutaudgifter. Konkluderende om dette vil jeg sige, at Danmark i dette spørgsmål ikke må opføre sig som den lille husmand, der absolut skal købe den samme store mejetærsker, som storgodsejeren inde ved siden af dårligt kan få til at forrente sig.

Det næste er spørgsmålet om de miljømæssige konsekvenser, og her er det afgørende affaldets anbringelse. I debatten har man mest talt om det højradoaktive affald; jeg skal også her nævne det lav- og middelradioaktive affald, der jo i størrelse er langt alvorligere end det højradoaktive affald, og som vi heller ikke her i Danmark har fundet nogen permanente deponeringssteder for.

Det sidste punkt, jeg skal tage frem her, sigter på fremtiden. Atomkraftværker fører efter min opfattelse helt logisk videre til formeringsreaktorerne. Uran vil hurtigt blive så dyrt, at man må stræbe efter den mere effektive udnyttelse, der kan ske i formeringsreaktorerne.

Her kunne jeg godt have lyst til at komme med en enkelt kommentar til regeringens udsagn på dette område. Regeringen siger, at disse store formeringsreaktorer næppe vil være særlig velegnede for mindre lande — det kan vi være enige i — og at man i stedet formentlig vil benytte nogle såkaldte termiske formeringsreaktorer, der udnytter grundstoffet thorium. Mig bekendt er der ikke noget udviklingsarbejde i gang eller planlagt på disse reaktorer, og i øvrigt synes jeg nok, det ville være interessant at se, hvem der skal finansiere den udvikling, som kun skal være til gavn for de helt små lande.

Som en parentetisk bemærkning kan jeg i øvrigt sige, at jeg har tænkt på, om der har været en venstresætternisse på spil, da regeringen skrev sit oplæg, idet man har kaldt disse termiske formeringsreaktorer nærformeringsreaktorer.

Den anden mulighed for energiudvikling i fremtiden, hvis man ikke tager formeringsreaktorerne, vil være solenergi. Under alle omstændigheder tror jeg, det vil være den eneste mulige energiform i det lange løb, og jeg tror derfor, vi nu står over for et afgørende valg med hensyn til, hvilken energiform vi skal anvende i fremtiden. Vælger vi atomkraftværker, vil det føre videre til formeringsreaktorer, og det er efter min mening en gal udvikling.

Jeg har ikke her beskæftiget mig specielt med den forsyningsmæssige side af regeringens oplæg, idet fru Edele Kruchow vil redegøre for det senere.

Gert Petersen (SF):

Det er jo et omfattende materiale, handelsministeren og regeringen har lagt frem, og det skal handelsministeren i hvert fald have tak for.

Jeg mener også, at materialet er brugbart som basis for en energidebat, man skal bare være vågen, når man læser det, men det gælder jo selvfølgelig ikke alene disse tykke bøger, som handelsministeren har udgivet, det gælder så meget andet.

Jeg er af den opfattelse, at det er yderst beklageligt, det er næsten at gøre nar af offentligheden herhjemme, at der kun er afsat — hvis ellers regeringen får sin vilje — ca. 3 måneder til en virkelig gennemgang og gennemdrøftelse af dette materiale, for så vidt angår den del af det, der vedrører atomkraft. Med en beslutning herom vil man jo have foregrebet en række andre beslutninger i selve det handlingsprogram, der lægges op til, men det skal jeg komme tilbage til.

Jeg beklager så meget mere, at der kun er disse godt og vel tre måneder, som jeg savner en bestemt ting i materialet — hvilket kan gøre det vanskeligere at behandle — nemlig nogle alternative løsninger. Der var engang, da ministeren bebudede, at når han kom med sin redegørelse, ville den måske — jeg siger udtrykkeligt måske — indeholde alternative løsninger. Dette „måske“ er altså kommet til at betyde, at den ikke kom til at